

LEEGTE

A person is walking away from the viewer on a wet, foggy street at night. They are holding a bright red umbrella. The street is illuminated by warm, yellow streetlights, which create a strong contrast with the cool blue tones of the fog. The person's silhouette is dark against the lighter background. The overall atmosphere is mysterious and somber.

THRILLER

Twee gezinnen. Twee vermissingen.
Iemand moet weten wat er is gebeurd.

ILONA VAN HILST

SEPTEMBER

ISBN 9789493244344 | NUR 305

Ook verkrijgbaar als eBook en luisterboek

1e druk december 2023

Omslagontwerp: Marcel Reimer

Auteursfoto: Bert Eckhardt

Zetwerk: Eva Singer

Met dank aan Eric Jan van Dorp,
medebedenker scenario's Leegte

Uitgeverij September

www.uitgeverijseptember.nl

info@uitgeverijseptember.nl

Copyright ©2023 Uitgeverij September

Copyright ©2023 Ilona van Hilst

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd in welke vorm dan ook
zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de uitgever.

ILONA VAN HILST

Leegte

SEPTEMBER
UITGEVERIJ

*Van Ilona van Hilst verscheen eveneens
bij Uitgeverij September*

*Oogvocht (2019)
De uitweg (2020)*

*Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de
nieuwste boeken van Uitgeverij September via www.uitgeverijseptember.nl*

'Niemand is vrij, die niet zichzelf de baas is'

Epictetus

(Grieks stoïcijnse filosoof, 50-130 na Chr.)

'Om de zin van het leven te vinden, is er maar één weg en die leidt naar ons binnenste. We moeten in ons hart voelen dat ons leven zin heeft. En daarvoor moeten we, nu spreek ik als een soort moeder, onze schaduw leren kennen. Deze schaduw verenigt alles in zich wat wij bij onszelf niet willen zien. Het zwart, het donkere en moeilijke. Als we weigeren te zien wat zich in de schaduw bevindt, verbannen we het naar ons onderbewustzijn. En dan drukt het zich uit in onze dromen of in gevoelsuitbarstingen die we zelf kunnen begrijpen noch duiden. Plotseling worden we belaagd door boosheid, afgunst of zelfs haat. Zolang we onze eigen schaduw niet zien, projecteren we hem op anderen.'

Mijn leven in Zweden

Marianne Fredriksson

(Zweeds schrijfster en journaliste, 1927-2007)

Proloog

Zomer 1985

Het is een heerlijke, warme vakantiedag. Drie muggen die door mijn slaapkamer zoemen en op mijn huid willen gaan zitten, irriteren me mateloos en sla ik morsdood.

Ik sta snel op, kleed me aan in een kort rokje en een dunne blouse, want het wordt dertig graden. Vandaag draait het weer om mij. Fantastisch, ik ben alleen thuis met mams. Papa is vanochtend in alle vroegte met een tas vol hengels en met mijn een jaar jongere broertje Aksel naar het meer gegaan. Ze gaan de hele dag vissen. Lekker rustig. Mama wil leuke dingen met mij doen: we gaan samen ontbijten, samen theedrinken en spelletjes doen. Gisteren werd ik veertien en er is nog taart, dus nemen we straks een groot stuk. Ze heeft net mijn lange blonde haar gekamd en in een vlecht gedraaid. We gaan nu naar buiten om te kubben. Ik denk dat ze me laat winnen.

Zie je wel, ik heb gewonnen. Nu gaan we verstoppertje spelen. Heerlijk, en altijd zo spannend! Ik ben naar buiten gerend, naar het tuinhuisje en heb de deur op een kier gezet om mama te kunnen zien aankomen. Net op het moment dat ik achter twee kano's wil wegkruipen, vliegt de deur met een dreun open.

Een broodmagere man blijft op de drempel staan. Achter hem zie ik het silhouet van een reus, hij blokkeert het zonlicht. Ik ben verbaasd. Wie komt er nou naar binnen toe zonder netjes te kloppen? Mijn adem stokt, ze lopen op me af. De magere gaat voor me staan, hij stinkt naar drank en kijkt me grijnzend aan met donkere, bloeddoorlopen ogen. Ik kijk naar rechts, de reus heeft een baard waarop tientallen druppels glinsteren. Zweet of bier, ik weet het niet. Hij reikt naar mijn hoofd, aait over mijn haar en grijpt dan mijn vlecht; hij lacht. Mijn adem stokt. Er zit ineens een doek voor mijn ogen. Van angst verstijf ik. Als een blinde ga ik af op mijn gehoor, mijn reuk, mijn gevoel. Ik wankel en stap achteruit. Ze hijgen en stinken. Ik voel een wurggreep om mijn nek en

een keiharde stoot in mijn buik, waarna ik happend naar lucht op mijn knieën voorover val. Grote handen grijpen mijn middel en werpen me tegen de vlakke, op de harde koude grond. Mijn achterhoofd bonkt op de vloer. Het plafond danst. Dan wordt alles zwart.

Als ik weer bijkom krijg ik nauwelijks lucht. De magere ligt boven op mij, ik ruik dezelfde penetrante geur van zweet en drank als toen hij pal voor me stond. Met een ruk trekt hij mijn blouse open, mijn rokje omhoog en daarna mijn slip omlaag, hij spreidt mijn benen en kruipt ertussen; ik begin te janken. Ik wil niet weten wat hij met me gaat doen. Ik probeer te schoppen en te gillen, maar zijn gewicht is zwaar en hij drukt mijn mond dicht. Gillen lukt niet en mijn benen spartelen doelloos. Met kracht duwt hij iets hards bij me naar binnen; zijn vingers, even later zijn geslacht. Ik ben machteloos. De pijn die ik voel is onbeschrijflijk, ondraaglijk, onmenselijk. Het moet stoppen, ik kan niet langer nadenken, ik ga bezwijken. Mijn armen liggen gestrekt langs mijn hoofd, ze knijpen mijn polsen vast. Het ritme van zijn gehijg, zijn gebeuk, de pijnscheuten en mijn ademnood zijn gruwelijk. Dan wordt weer alles zwart.

Ik schrik van een klap in mijn gezicht. Hoelang ben ik weggeweest? Mijn handen liggen los. Ik inhaleer diep, met grote teugen lucht vul ik mijn longen. Dan drukken iemands lippen op die van mij. Ik zie nog steeds niks, mijn God, help me dan toch! Woedend probeer ik me te verzetten en haal ik uit met mijn vuist, zo hard als ik kan, tegen zijn kop. Ik walg als hij zijn smerige tong in mijn mond duwt. Onder bulderend gelach houdt de reus weer mijn polsen vast en voel ik de ander knijpen in mijn borsten en wild wrijven over mijn lijf. Ik zet kracht, geef mijn belager een knietje en bijt tegelijkertijd snoeihard in zijn tong. Dan proef ik bloed, en bijt ik nog harder. Kermend van de pijn laat hij me laat los en rolt van mij af, waarna ik snel mijn mond leeg spuug. Na een slag in mijn gezicht en een pijnlijke trap in mijn zij, buig ik krimpand in elkaar. Schreeuwend gaat de schoft door het lint, in een taal die ik niet versta. De reus sist, hij maant vast tot stilte. Ze lijken van iets geschrokken, ik hoor hun voetstappen verdwijnen in de richting van de deur.

Naakt en roerloos blijf ik liggen en luister of ze er nog zijn. Het is doodstil. Zijn ze weg? Met een ruk trek ik de blinddoek weg van mijn ogen. Ik kijk snel rond, sta dan op en strompel kreunend met mijn han-

den tegen mijn buik naar het raam. Terwijl ik mijn blouse dichttrek kijk ik naar buiten. De zon schijnt fel in mijn gezicht en verblindt me. Ik zie ze niet, de mannen lijken verdwenen. Tranen biggelen over mijn wangen en ik kijk achter me. Overal ligt bloed. Een ondraaglijke pijn klopt in mijn onderbuik. Dan proef ik weer zijn speeksel en spuug het uit. Een smerige smaak van ijzer en drank. Kotsend val ik voorover op mijn knieën.

‘Mama!’ gil ik. ‘Mama, help me, alsjeblieft!’

De deur zwaait open. Daar staat mama.

‘Anna?!’ Ze kijkt me stomverbaasd aan. Dan glijden haar ogen over mijn lichaam, mijn gehavende kleding en kijkt ze naar de vloer. Ademloos slaat ze haar handen voor haar mond. Ze begint te gillen en snelt op me af. Ze neemt me in haar armen en streelt over mijn haren. Ik heb zoveel pijn, maar ze troost me. In haar omhelzing verlies ik mijn bewustzijn...

DEEL 1

31 jaar later

Hoe het begon, een terugblik

*Eind januari 2016
Midden-Zweden, HjälmARBADEN*

Aan de rand van een uitgestrekt meer, dicht bij Örebro, ligt HjälmARBADEN, een onbeduidend badplaatsje zo'n tweehonderd kilometer ten westen van Stockholm, in een landschap dat zich kenmerkt door meren, bossen en glooiende weiden.

Een klein en rustig vakantieoord met een clubhuis, kanoverhuur en een hengelsportvereniging, geliefd bij de elite uit de stad en verstopt achter de hoge dennenbomen van de provinciale weg, onzichtbaar voor automobilisten die er langsrijden. In de weekenden wordt het bezocht door oudere echtparen en jonge gezinnen. Bijna alle vijftientig roodbruin of geel geschilderde villa's zijn eigendom van rijkelui, onder wie gepensioneerden die er permanent wonen.

Een van de huizen van HjälmARBADEN ligt nogal afgelegen, buiten het zicht van de andere.

Het huis was tot een paar jaar geleden een sober en naargeestig huis geweest, met kozijnen waarvan de verf was afgebladderd en waar simpele, grijze gordijnen voor de ramen hingen. Mensen fluisterden dat het er spookte en bleven er uit de buurt, als voor een onbestemde angst.

Inwoners vermoeden nog steeds dat er iets is gebeurd. Het eenvoudige, gelovige gezin dat er woonde was op een dag met de noorderzon vertrokken. De directeur van het lokale schooltje had destijds verteld dat de ouders van Anna en Aksel overhaast een kleine boerderij hadden gekocht in Nederland. Naar verluidt zouden ze het boerenleven waarmee ze in het noorden van Zweden waren opgegroeid, gemist hebben. Vanwege de kou en de vele lange donkere dagen wilden ze echter daarheen niet terugkeren. Zij hadden zich onverwachts uit de gemeente uitgeschreven en de kinderen van school gehaald, om nooit meer terug te keren.

Sommigen menen dat in de familie problemen zijn geweest, anderen

vermoeden dat er iets afschuwelijks in het gezin is gebeurd. Maar niemand weet er het fijne van.

De inwoners van Hjälmarmbaden kennen de weg naar het toenmalige sombere, griezelige huis maar al te goed. Je gaat op de driesprong naar het dorpje in de richting van het meer, en dan over de privéweg van de Lunds kom je er vanzelf. De jeugd vond het altijd spannend om in de zomer, als de zon hoog aan de hemel stond en hun ouders op het strandje een boek lezen, poolshoogte te gaan nemen. Dan gluurden ze door spleten in het hout en langs halfgesloten gordijnen naar binnen in het leegstaande, verlaten huis om te zien of er zich nog iets had afgespeeld. Ze dachten altijd veranderingen te zien sinds hun vorige bezoek en vertelden fantasierijke verhalen over bosgeesten en dwergachtige wezentjes die bezit hadden genomen van de woning. Een enkeling durfde er zelfs bij schemering naartoe te gaan, als het kil was en nog grimmiger. Soms kwamen ze drijfnat terug na een sprong in het meer, als ze achterna waren gezeten door een geest die plotseling achter een raam was verschenen en met zijn adem op het vensterglas had geschreven 'ik kom je halen'. Als iemand de volgende dag ging kijken, was de tekst verdwenen. De gemeenschap wist goed wat er aan de hand was: de jongelui zwommen stiekem achter het huis, en zoenden op de steiger terwijl de romantische rode avondzon langzaam onderging.

Aksel, de inmiddels volwassen zoon van het gezin, was twee jaar geleden plotseling uit Nederland teruggekeerd. Tot ieders verbazing begon hij het huis te schilderen, knapte binnen alles op, verfraaide het tuinhuisje en nam de tuin onder handen. Twee maanden was hij ermee bezig geweest. Op een dag was hij zwijgzaam het clubhuis binnengestapt en had een advertentie met drie foto's van zijn huis op het prikbord gehangen.

TE HUUR

Modern vakantiehuis (max. 10 pers)

** Hjälmarmbaden 28 **

Gelegen aan privéweg, prachtig uitzicht over het meer.

Bel voor informatie met Aksel Lund.

Hij had aan de clubhuseigenaar gevraagd een oogje in het zeil te hou-

den en onbevoegden van zijn terrein te verwijderen. Het nieuws ging als een lopend vuurtje door het dorpje en de bewoners hoopten dat het huis weer bewoond zou worden en dat er vrolijke kindergeluiden zouden klinken. Maar het bleef stil. Twee jaar lang.

De mooie en keurig opgeknapte villa lag er verlaten bij, op een uniek stukje grond aan het water. Alleen Aksel werd er af en toe nog gesignaleerd. Naar zijn redenen werd gegist: was het zijn hang naar afzondering? Of naar herinneringen aan gelukkiger tijden in zijn jeugd? Of was het gewoon vanwege het onderhoud, want de tuin lag er sindsdien altijd keurig bij.

Vanochtend, eind januari, hartje winter, was Aksel ineens weer in het clubhuis verschenen. Hij had de sneeuw van zijn laarzen gestampt, beleefd geknikt naar de aanwezigen en zelfs her en der een praatje gemaakt, om te zeggen dat zijn vrouw in blijde verwachting was. Met een glimlach was hij daarna naar het prikbord gelopen en had iets op de advertentie geschreven:

** VERHUURD **
van 9 juli tot 23 juli 2016

Aan de clubhuiseigenaar had hij toevertrouwd dat de villa was verhuurd aan twee gezinnen met jonge kinderen. Met nadruk had Aksel hem bedankt voor het goede beheer tijdens zijn afwezigheid, de afgelopen twee jaren.

Zo plotseling als hij was gekomen, was hij ook weer vertrokken.

2

6 maanden later

9 juli 2016

Onder een strakblauwe hemel parkeerde Mariska Spencer die middag precies om kwart voor drie het Mercedesbusje pal voor hun vakantiehuis. Patrick, die naast haar zat, keek op zijn horloge. Hij knikte goedkeurend en gaf haar een zoen.

‘Je hebt het geflikt. Bravo, meisje.’

Ze haalde veelbetekenend haar schouders op. ‘Logisch dat we op tijd zijn, de wegen waren erg rustig.’

Er klonk een luidruchtige geeuw achterin. Mariska keek om en zag dat Diego, die twee uur had zitten pitten, zich langzaam uitrekte.

‘Zijn we er al?’ kreunde hij.

‘Ja luiwammes,’ zuchtte Patrick en hij sloeg zijn hand verontwaardigd tegen zijn voorhoofd. ‘Mijn vrouw doet wat ze belooft, daar kun jij nog wat van leren.’ Hij gaf Mariska een knipoog. Binnen een tel stond hij buiten en schoof het portier van Diego met een ruk open.

‘Kijk eens op je horloge, een kwartier eerder dan gepland. Ik had je toch gezegd dat we het zouden halen? Mag ik even vangen?’

Triomfantelijk klopte Patrick zijn vriend op de schouder en wees naar de kofferbak. Gapend stond Diego op, stapte het busje uit en deed de achterklep open om er het cadeau uit te halen, dat tussen twee koffers ingeklemd stond.

‘Geef maar aan mij, die drieëntwintig jaar oude Schotse whisky. Uhh... achthonderd euro had ik ervoor betaald, toch?’ lachte Patrick terwijl hij het glanzende mahoniehouten kistje van Diego overnam. Er hing een label aan, dat Patrick thuis al aan iedereen had laten zien: Voor de winnaar!

‘Gefeliciteerd,’ zei Diego. ‘Dat ze maar lekker over je tong mag pieksen. En stuur me straks maar een Tikkie. Of wil je het bedrag soms cash in het handje?’ Hij trok laconiek zijn schouders op, ten teken dat hij het bedrag toch niet zou missen.

‘Als zakenmannen regelen we dat soort dingen gewoon zoals het hoort: via de bank,’ knipoogde hij. ‘Ik stuur je wel een Tikkie.’

Mariska vond hun dikdoenerij kinderachtig en schudde haar hoofd. ‘Mannen toch.’

Ze had zich er de laatste paar honderd kilometers door Zweden niet door op laten jagen. Het was geen tijdrif, zoals haar man wilde. Hij had er met Diego een weddenschap van gemaakt, wat haar absoluut niet had gezind. Nota bene voor zo’n belachelijk dure fles drank. Maar ze had er zich bij neergelegd en het gaspedaal het laatste stuk recalcitrant zelfs wat minder ingetrapt.

Nadat ook zij was uitgestapt tikte ze op het portierraam van de achterbanken. ‘Komen jullie eruit?’

Enkele ogenblikken later stond iedereen buiten. De twee gezinnen bekeken op hun eigen manier de locatie. Haar vriendin Elvira had een arm om Sofia geslagen, toen haar elfjarige dochter bezorgd had gewezen naar Mateo, die al meteen naar het water was gerend. Sofia en haar tienjarige broertje waren vier handen op een buik en het meisje beschermde hem altijd en overal. De anderen volgden nieuwsgierig wat Mateo bij het meer ging doen.

‘Mateo!’ riep Elvira. ‘Lieverd, kom terug! Je kunt straks nog genoeg buitenspelen.’

Mariska’s zoon Quinten, net als Mateo tien jaar oud, rende naar hem toe met Sofia in zijn kielzog. Hij fluisterde iets in Mateo’s oor, waarna ze met zijn drieën terugliepen en bij Judith en Jasmine gingen staan. Mariska’s dochters omarmden Mateo die dat, aan zijn lachende wangen te zien, duidelijk geamuseerd toeliet. Ondanks de lange autorit gingen ze elkaar nog niet te lijf.

Het was een gewaagd experiment, deze vakantie. Reizen in één auto. Twee weken lang met elkaar onder één dak. Hoe vaak hoorde je niet dat vrienden bonje kregen door irritaties of dat andermans kinderen het bloed onder je nagels vandaan haalden? Vrienden leerde je pas echt kennen door vlijmscherpe opmerkingen en steken onder water. Dit soort vakanties waren dus een risico, vooral met opgroeiende kinderen erbij. En nu waren er vijf in de leeftijd van acht tot en met dertien, die in de gelegenheid waren er een hel op aarde van te maken. Maar Mariska was er stellig van overtuigd dat zoiets niet zou gebeuren. Daarvoor kende ze

Elvira en Diego te goed, net als hun kroost. Ze had ervaring met jongeren in alle soorten en maten. Ze was immers kinderarts, net als Elvira.

De reis had zeventien uur geduurd. Gisteravond waren ze uit Leiden vertrokken. Het ging best snel, alleen de overtocht met de veerboot van Duitsland naar Denemarken had voor een uur vertraging gezorgd. De mannen hadden het eerste stuk gereden, tot in Zweden, en Mariska de laatste vijfhonderd kilometer, telkens kort afgewisseld door Elvira. Het vlakke landschap met boerderijen en saaie akkers in het begin werd onderweg steeds mooier. Met de opkomende zon schuin in haar gezicht reed ze over rustige autowegen, langs glooiende groene heuvels met prachtige vergezichten over meertjes en dorpjes omringd door bossen.

Zweden was een verademing in vergelijking met de drukte van Nederland. Het was jammer dat de kinderen de meeste tijd hadden geslapen en veel moois onderweg hadden gemist. Alleen bij een pauze waren ze uitgestapt om hun benen te strekken en hadden ze verbaasd gereageerd dat het daar zo mooi en stil was. Daarna waren ze weer geuwend ingestapt om verder te dommelen.

Bij de afslag Hjälmarmarbaden was het nog maar een klein stukje. Mariska had de instructies gevolgd en was naar de privéweg gereden, een zandrig pad met kuilen dat door een bos naar het prachtige vakantiehuis liep. Het huis bood een waanzinnig uitzicht over het Hjälmarmmeer. Alles was nog mooier dan op de foto's die ze had ontvangen van haar naar Zweden geëmigreerde vriendin. Hier begon hun vakantie pas echt.

Een zwoele zomermiddag in Zweden. Het gezin van kunsthandelaar Diego Garcia heeft samen met een andere Nederlandse familie een oud vakantiehuis gehuurd. Niets staat een heerlijk verblijf in de weg, tot al snel na aankomst Diego's 11-jarige dochtertje Sofia spoorloos in het bos verdwijnt. Samen met de huiseigenaar kammen de twee gezinnen de omgeving uit, de politie wordt ingeschakeld, maar de uitgestrektheid van het gebied bemoeilijkt het rechercheonderzoek. Weken verstrijken en de paniek groeit: wat is er met Sofia gebeurd?

Zes jaar later, op precies dezelfde dag van Sofia's verdwijning, verlaat Mariska Spencer, de moeder van het andere gezin, in verwarde toestand haar huis. Net zo onverwachts en ook zonder enig spoor achter te laten. Haar man Patrick heeft geen vertrouwen in de politie en gaat zelf op onderzoek uit. Wat hij vervolgens ontdekt, overtreft zijn ergste vermoedens.

ILONA VAN HILST (1961) debuteerde in 2019 met *Oogvocht*, een jaar later gevolgd door *De uitweg*. *Leegte* is haar derde thriller waarin opnieuw haar voorliefde voor reizen naar voren treedt.

SEPTEMBER
UITGEVERIJ

